

ogſaa det høje Landſting har, er meget lidet ſmigrende for Folketinget, og det er dette Syn, der gør, at jeg ikke forſtaar Folketingets ſtore Eftergivenesshed over for det andet Ting. Det er dog temmelig ſterkt at ville gøre Folketinget ſaa inkompetent, ſom det ærede Medlem gør, og ſaa at forlange af os, at vi ſtulle ſe ſaaledes paa Landſtinget, at ikke blot ſkal alt, hvad der kommer deroppe fra, behandles grundig og godt hernelde, men at ſelv om vi ikke ſympatiſere med Tendensen i Forſlagene, ſkal der i alt Fald komme noget ud af dem. Jeg mener, at ſaaledes bør Folketinget ikke ſtulle ſig. Jeg kunde ønske lidt mere Rygrad hos det høje Folketing. Det ærede Medlem ankede over, at jeg for Duelſtraffen havde anført Minimum, men for Straffen for Volds handlinger Maximum. Jeg nævnte udtrykkelig, at jeg havde anført Minimumſtraffen for Duel, og gjorde det, fordi Erfaringen viſer, at den bliver i Almindelighed idømt. Der bliver næſten altid valgt Minimumſtraffen, naar der er Tale om de højere Samfundsklaſſer, og Maximumſtraffen, naar der er Tale om de lavere Samfundsklaſſer. Det var derfor ikke ſaa ganſte tilfældigt, at jeg ſammenjullede de to Straffe. I de Tilfælde, hvor der har været ſtraffet for Duel her i Landet, har Straffen været 14 Dages ſimpelt Fængſel, hvilket er Minimum. For øvrigt ere Dueller ikke ſaa ganſte ukendte herhjemme. Det er ikke ſaa længe ſiden, at en Officer i Næſtved blev dræbt i en Duel. Den højtærede Ordfører mente, at der ikke forelaa nogen Skærpelſe af Straffeloven, men kun en Omlægning af Straffen. Men en Omlægning kan godt være en Skærpelſe. Naar man forandrer ſimpelt Fængſel eller Bøde til diſſe 6 Maanedre, alſaa berøver en Mand ſin Frihed og tager ham fra Kone og Børn i denne Tid, forekommer det mig ſelv om Straffen i og for ſig er af en mildere Art, at være en Skærpelſe. Det væſentlige for mig er dog, at man her drager en hel ny Række Sager ind under offentlig Paatale, og ogſaa deri ſer jeg en væſentlig Skærpelſe af Straffeloven. Jeg tror at turde ſige, at der er en viſ Proceſſyge her i Landet, og Beſtræbelſerne burde derfor ſaa vidt muligt gaa ud paa at komme bort derfra. Man ſkal ſige til Folk, at de ſtulle ſtaa paa deres egne Ben og ikke rende til Domſtolene, hver Gang der ſter noget dem ubehageligt. Men her opelſter man tværtimod Proceſſygen. Naar et Menneſte føler ſig ubehageligt berørt ved et Albueſtød, ſkal han rende en Dommer i Hælene og alliere ſig med Politiautoriteterne i ſin Bykreds. Derved forøges Retsſagerne foruben Grund. Jeg tror ikke, at det, altid at ville have en

Dommer paa ſin ene Side og en Politibetjent paa den anden, hæver Selvſtændighedsfølelſen og ſtaber gode Borgere. Det gaar her ſom med Skoledrengene. De Drengene, der altid rende til Læreren og ſladre, ere ikke altid de bedſte. Denne Lov vil alſaa forøge Retsſagerne Tal i høj Grad og derved forøge Straffeautoriteternes Magt.

Bramſen: Jeg vil blot i Anledning af, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Keiſ) gav en Oplyſning om, at Landſtinget paa ſin Dagsorden for i Morgen har ſat et Forſlag, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 12te Valgkreds (Wiinblad) mente var nedſlagt, tillade mig at bemærke, at et andet af det ærede Medlem nævnt Forſlag, nemlig Forſikring mod Arbejdsløſhed, ſlet ikke er naaet til Landſtinget. Det har kun naaet til forſte Behandling her og er blevet henviſt til et Udvalg, hvorfra der ikke er fremkommen nogen Betænkning. Det ærede Medlem har derfor ikke det mindſte at bebrejde Landſtinget i ſaa Henſeende.

Wiinblad: Jeg kom ved en Fortalelſe til at nævne Forſikring mod Arbejdsløſhed i Stedet for Arbejdernes Forſikring mod Ulykkelſtilfælde.

Bramſen: Med Henſyn til det ſidſte Forſlag forholder det ſig ſlet ikke ſaaledes, at Landſtinget ikke har behandlet det og endnu mindre ſlaaet det ihjel. Tværtimod, foreligger der en Betænkning over dette Forſlag, hvor det overvejende Flertal anbefaler Loven til Behandling. Den ſit ogſaa ved forſte Behandling en overordentlig velvillig Modtagelſe. Det forekommer mig alſaa, at heller ikke dette Ekſempel er ſaa overordentlig træffende.

Keiſ: Naar jeg før brugte det Udtryk, at Landſtinget ikke havde fundet det værd at ofre ſin Arbejdskraft paa diſſe Forſlag, er det ſelvfølgelig en Betragtning, ſom jeg har hentet fra mig ſelv, jeg er ikke i nogen Maade kompetent til at nævne de Bevæggrunde, der have ledet det høje Landſting i de enkelte Tilfælde. Jeg vil dog fremhæve, at naar Landſtinget har nægtet at behandle Forſlagene yderligere, har det givet Grunde, og ſom det forekommer mig, naar man læſer Forhandlingerne, gode Grunde for ſin Optraeden. Man kan være enig med det høje Ting i ſine Betragtninger eller ej, men det forekommer mig dog, at man maa ertende Tingets Ret til, naar det har den Overbeviſning, at en videre Behandling ikke kan